

Barre Armoë

Volksmusical over het leven van de Maas en Waalse steenovenarbeiders omstreeks 1880

door

A.M. HOL

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BARRE ARMOE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANTOON HOL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2013 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **21** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

Verantwoording

Waarom 'Barre Armoë'? Mensen hebben me gevraagd waarom ik de volksmusical in 1880 heb geplaatst en waarom ik juist voor de arbeiders van de steenoven heb gekozen. De achterliggende vraag was waarom ik eigenlijk zover terug in de tijd ga, dat er niemand meer in leven is die het werkelijk heeft meegemaakt.

Het antwoord is simpel. Mijn grootouders zijn eind negentiende eeuw geboren dus we gaan helemaal niet zo ver terug in de tijd. Drie, vier generaties, dat is alles. De directe aanleiding echter om voor deze tijd te kiezen was het gevolg van wat stamboomonderzoek. Op een gegeven moment stuitte ik op een enorme kindersterfte in de tweede helft van de negentiende eeuw. Ik kwam mensen tegen die tien kinderen op de wereld hadden gezet waarvan er zeven stierven voordat ze de leeftijd van een jaar hadden bereikt. Ook zag ik de gevolgen van kraamvrouwenkoorts. Sommige mannen trouwden wel drie keer omdat hun echtgenotes stierven in het kraambed. Jonge vrouwen van nog geen dertig jaar. Ik vroeg me af hoe de mensen in die tijd hiermee omgingen. Werd de dood anders beleefd? Welke rol speelde het geloof hierin? Ook zocht ik naar de oorzaken van de kindersterfte. Deze oorzaken bleken legio te zijn: geen medische kennis, slechte huisvesting, slechte voeding, slechte hygiëne en gebrek aan geld.

Hoe meer ik me in de tijd ging verdiepen hoe meer het duidelijk werd dat het een tijd van alleen maar armoë was. En de grootste armoë bleek te zitten bij de mensen die op de steenovens werkten. Vreselijke arbeidsomstandigheden, lange dagen, weinig loon, totale afhankelijkheid en, tot mijn verbazing, het was ook nog eens seizoensarbeid. In de wintermaanden hadden deze mensen helemaal geen inkomen en waren ze aangewezen op de 'liefdadigheid' van het armenfonds. Hier wilde, nee, moest ik over schrijven.

In hun tijd kwam er niemand voor de steenovenwerkers op. Ze werden als uitschot gezien en dusdanig behandeld. Ik wil ze met deze musical postuum eren. Het zijn onze voorouders die met bloed, zweet en tranen vochten voor een menswaardig bestaan en dat niet gekregen hebben. In deze musical wil ik dit voor het voetlicht brengen. Laten we ze niet vergeten!

Antoon Hol (augustus 2012)

Rollen:

Jan Pieper : 40 jaar, steenovenwerker

Jan is stoker op de steenoven en getrouwd met de ziekelijke Johanna. Ze hebben 3 kinderen, dochters, die nog leven, vier kinderen (alle zonen) zijn op zeer jonge leeftijd gestorven waarvan twee bij de bevalling, Deze doodgeboren kinderen zijn doordat ze niet gedoopt waren, begraven in ongewijde aarde. Jan is door het leven getekend

Toon Schoenmaker : 38 jaar, steenovenwerker, vriend van Jan Pieper

Marietje Schoenmaker : 36 jaar, flinke vrouw, in verwachting

Toon en Marietje zijn getrouwd en hebben vier kinderen. Toon is een door het leven getekende tobber die slecht voor zichzelf kan opkomen. Hij is neerslachtig en zoekt troost bij de drank. Marietje is een sterke vrouw die de touwtjes thuis in handen heeft, voor die tijd zou je haar een geëmancipeerde vrouw kunnen noemen. Toon en Marietje gaan beiden zeer sjofel en armoedig gekleed (Toon draagt een pet) en ze lopen op klompen.

Jenneke : 64 jaar, weduwe, poetsvrouw en wasvrouw, volgzaam en fel tegelijk

Maria : 20 jaar, dochter van Jenneke, nakomertje, naïef

Jenneke heeft haar man vroeg verloren. Ze komt aan de kost omdat zij de was doet en de vloeren schrobt voor een aantal welgestelde burgers. Jenneke is een echte volkswrouw maar wel gezagsgetrouw naar haar werkgevers. Maria is een nakomertje die nog bij Jenneke thuis woont. Ze is erg naïef en hopeloos verliefd. Ze werkt als dienstster in het Hoge Huis.

De Rattensnijder : 45 jaar, vrijgezel, stroper, kleine misdaad en los werk

De Rattensnijder woont in het Veld, de onontgonnen gronden buiten het dorp, waar hij een hut heeft gebouwd. Hij is ongebonden, geen vrouw, geen kinderen en geen achtergrond. Hij leeft van stroperij en kleine misdaad. Type ruwe bolster, blanke pit.

Gekke Ké : 50 jaar, alleenwonende weduwe zonder kinderen

Ké, een weduwe, is een vreemde vrouw die altijd op het kerkhof rondzwerft. Ze praat met de doden en voorspelt ook sterfgevallen. Ze is godsdienstwaanzinnig en slaat veel wartaal uit (schizofreen) en kan afwisselend poeslief en agressief reageren. De dorpingen mijden haar en vinden haar een gestoord oud wijf.

Tjeerd van den Poll : 50 jaar, eigenaar van de steenoven, keiharde zakenman

Anna van den Poll : 48 jaar, vrouw van Tjeerd, een echt serpent

Freek van den Poll : 24 jaar, zoon van Tjeerd en Anna, uitvreter

De familie Van den Poll bewoont het Hoge Huys, het grootste herenhuis van het dorp.

Tjeerd is de puissant rijke eigenaar van de steenoven die het halve dorp in zijn zak heeft. De arbeiders op zijn steenoven ziet hij niet als mensen maar als kostenposten. Anna is vooral bezig met sieraden, mooie kleding en Franse les. Het echtpaar Van den Poll heeft twee kinderen: Freek (24 jaar) en Jozefien (12 jaar), een nakomertje. Zoon Freek is een flierefluiter die van het leven geniet. Het liefst doet hij niets of schrijft gedichten. De Van den Polls gaan zeer sjiek gekleed.

Piet Melssen : 50 jaar, steenovenwerker

Piet is een fanatieke man die in opstand komt tegen de uitbuiting.

Gradus Jansen : 30 jaar, steenovenwerker

Gradus is een onderkruiper die de hielen van de rijken likt voor eigen gewin. Hij is een Judas-figuur die hoopt ooit baas op de oven te worden. Daarvoor verlinkt hij het werkvolk.

Wilhelmina van de Sande: 60 jaar, rijke oude vrijster

Wilhelmina is een een stinkrijke, oude vrijster. Ze heeft een enorm kapitaal geërfd dat ze tegen hoge rente uitleent. Op haar arm draagt ze altijd haar kat met zich mee. Ze beschouwt het dier als haar kindje en praat er ook tegen.

Dokter Huysmans : 48 jaar, huisarts

Mevrouw Huysmans : 26 jaar, vrouw van de huisarts

De dorpsdokter is meer geïnteresseerd in het welzijn van zijn portemonnee dan in het welzijn van patiënten. Zijn veel jongere vrouw is het platteland zat en wil naar de stad. Spreekt met grote minachting over de simpele arbeiders en boertjes

Eduard Renkens : 50 jaar, herenboer

Cato Renkens : 45 jaar, zijn vrouw

Eduard Renkens is de grootste herenboer van het dorp. Hij bezit veel grond en heult met de kerk. Zijn vrouw Cato is een echte boerin. Ze is erg lelijk, niet om aan te zien. Van haar familie is eigenlijk ook de grond en het geld afkomstig en dat laat ze haar man weten ook.

Pastoor van Hamelen : 70 jaar, pleitbezorger van het Rijke Roomsche leven

De pastoor verwerft doorlopend fondsen voor de inrichting van de kerk (een zilveren monstrans, een koperen doopvont etc.). Loopt daarvoor de deur plat bij de gegoede burgerij..

Hanneske : 75 jaar, oud en versleten, doof, licht dementerend

Doortje : 18 jaar, kleindochter van Hanneske

Door zijn doofheid hoort Hanneske wel eens iets verkeerd. Hij is een opstandig persoon die lak aan de hogere stand heeft (misschien omdat hij licht dementerend is). Doortje heeft een goed hart en maakt zich zorgen om de bonte uitspraken van haar grootvader. Doortje is bevriend met Maria.

Louise, de verloofde van Freek (figurantenrol).

Totaal: 21 rollen (10 dames, 11 heren). Daarnaast vele figuranten mogelijk als koorleden bij de diverse liedjes.

Decor:

Achterkant:

Een kerkhofmuur met in het midden een ijzeren toegangspoort bestaande uit twee delen zodat deze kan openklappen richting publiek. Door de toegangspoort ziet men op de achtergrond een manshoog kruis.

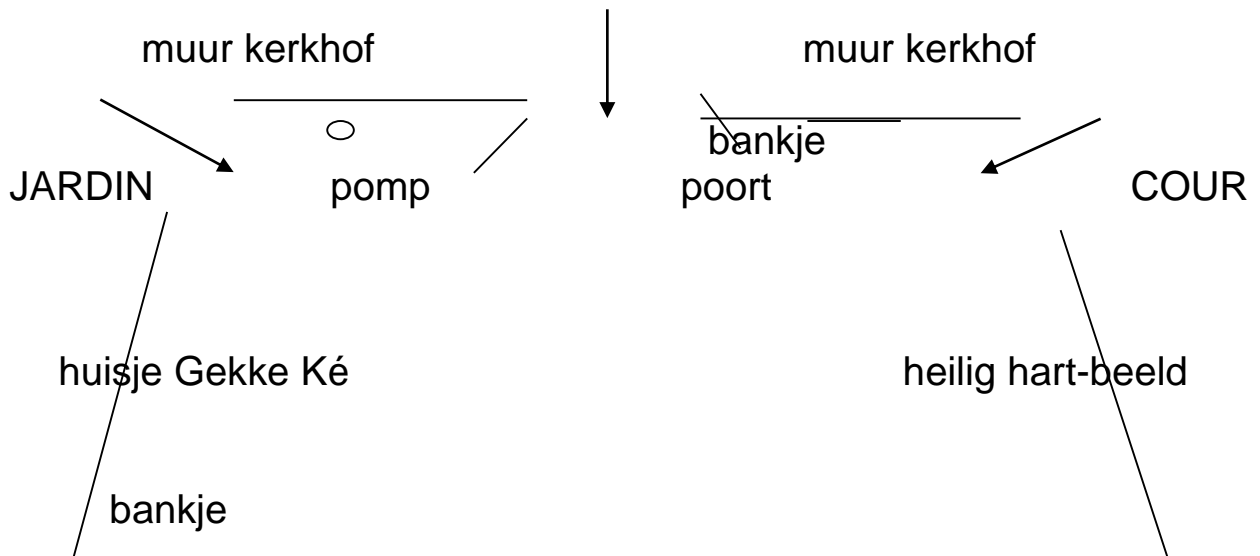
Tegen de muur komt aan de rechterzijde zijde van de poort (vanuit publiek = cour) een bankje. Deze bank is geschonken door de 'rijken' en is dus rijkelijk versierd. Aan de linkerkzijde tegen de muur komt een pomp. De pomp is bevestigd aan de muur van het kerkhof en is voorzien van een rand waarop iemand kan gaan zitten.

Linkerkzijde (vanuit publiek) - Jardin:

Een eenvoudig huis. Het is 1880 dus het moet uit die tijd stammen. Moet dus krakkemikkig zijn: slecht in de verf, raamluik hangt los, leem, rieten dak. In dit huis woont 'gekke' Ké, de zieneres/godsdienstwaanzinnige. Tegen de muur van de woning staat een eenvoudig bankje. De Jardin-zijde is de kant van de armen.

Rechterzijde (vanuit publiek) - Cour:

Hier komt op een sokkel een heilig hart-beeld (groot) met de voorzijde richting publiek. Deze zijde bestaat verder uit bomen en struiken (eventueel met rieten matten af te zetten). Dit is de zijde voor de rijken.

|

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziecrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

Het verhaal speelt zich af in het jaar 1880 in een dorp in het Land van Maas en Waal. De plaats van handelen is het pleintje voor het kerkhof.

Als het stuk begint is het plein verlaten. Het intro van Hotel California van The Eagles klinkt (52 seconden). Met behulp van een rookmachine kan de poort van het kerkhof in de mist gezet worden. Als het couplet start komen er zingend een aantal sjofel geklede vrouwen door de poort. Dit zijn de zangeressen die het onderstaande lied zingen. Gedurende intro komen er steeds groepjes mensen door de poort van het kerkhof. Het zijn allemaal zeer armoedig geklede mensen die zich in diverse groepjes op het podium opstellen en het koor vormen. Ze staan stil als in een schilderij (tableau vivant) en keren zich alleen tot het publiek als het refrein wordt gezongen.

Melodie: Hotel California – The Eagles (muz. D. Felder, D. Henley, G. Frey -1977) 6.30 min.

In een dorp, lang geleden.
Lag stil in een hoek.
Een kind met de tyfus.
Naar zijn moeder op zoek.
Maar opeens in het duister.
Zag hij een flikkerend licht.
Zijn hart ging sneller en zijn kop werd zwaar.
Magere Hein deed zijn plicht.

Ze knielt snel bij haar zoon neer.
Streelt hem zacht door de haar.
En ze klaagde tot God zelf:
“Dit is niet eerlijk en dit is niet waar.”
Zo stierf hij aan de tyfus.
Magere Hein pikt geen nee.
Voor de jongen was geen medicijn.
De Dood die nam hem mee.

Welkom, in de tijd van Barre Armoe.
Was een zware strijd (was een zware strijd); het was narigheid.
Het leven was hard in de tijd van Barre Armoe.
Alles wat het bood (alles wat het bood); leven met de dood.

Zijn kist zijn zes houten planken.

Gemaakt van knotwilgenhout.
Ze denkt aan hem haar lieve, lieve zoon.
Om wie ze rouwt.
Hoe hij dronk van haar borsten.
Zooo zoet en zacht.
Hij dronk voor zijn leven.
Hij dronk voor wat kracht.

Zo bad zij voor zijn zielheil.
"Heer, geef hem aan mij".
Ze zei: "Ik heb nog nooit om een gunst gevraagd.
Maar.... laat hem bij mij zijn".
Zo werd een moeder gevonden; 't was lang gelee.
Ze lag dood bij haar zoonlief op het graf.
Ze ging met hem mee.

Welkom, in de tijd van Barre Armoe.
Was een zware strijd (was een zware strijd); het was narigheid.
Het leven was hard in de tijd van Barre Armoe.
Alles wat het bood (alles wat het bood); leven met de dood.

Leven om te sterven.
De rit enkele reis, en God zei:
"Er komen geen levenden hier,
Er is geen bewijs".
En in het donker duister.
Daar, wacht Hein op zijn kans.
Hij slaat toe met zijn stalen zeis.
Want geen mens ontspringt de dans.

Het kind met de tyfus, dat was, danig van de wijs.
Hij wilde graag naar binnen gaan in het hemels paradijs.
"Wacht hier," smaalde Petrus, "Je moet eerst nog naar het vuur,
Dat is het lot van Barre Arremoe God's huis is te duur."

Tijdens het outro (2.22 min.) verlaten alle aanwezigen het podium via de poort van het kerkhof. Na afloop van het lied begint het eigenlijke stuk. De datum is zondag 23 mei 1880. Het is 19.00 uur.

Van de rechterzijde (Cour) komen Toon en zijn vrouw Marietje op. Marietje is zichtbaar zwanger (7 maanden). Op het podium gaan ze op het bankje (van de rijken) bij de kerkhofmuur zitten.

Marietje: (*stralend*) Nog twee maanden en dan hebben we er weer een kindje bij, Toon (*ze wrijft liefdevol over haar buik*).

Toon: (*wanhopig*) Een extra mond om te voeden, bedoel je. Ik weet echt niet meer hoe we dat nog moeten trekken, Marietje?

Marietje: Ach, maak je toch niet altijd zoveel zorgen, Toon. Trouwens, het eerste jaar krijgt ons kindje de borst dus dat kost ons helemaal niks.

Toon: (*staat op en loopt naar voren*) Een heel jaar aan de mem? Hoe krijg je dat iedere keer toch weer voor elkaar, vrouw?

Marietje: Dat is niet mijn verdienste, Toon. De Heer heeft er voor gezorgd dat ik rijkelijk gevuld ben. Ik heb altijd meer dan genoeg zog en wat ik over hou, kolf ik af en dat verkopen we aan de vrouw van een rijke stinkerd. Dan hebben we nog wat extra geld ook.

Toon: Als ik jou toch niet had, Marietje.

Marietje: Maar dat heb je wel, dus hou nou maar op met piekeren. En nu je toch over geld begint, Toon. We moeten schoentjes voor ons Wiesje kopen. Het kan echt niet meer langer wachten.

Toon: (*liefdevol*) Komt goed, vrouw, ik maak een paar prachtige nieuwe klompjes voor haar.

Marietje: (*nadrukkelijk*) Nee, geen zelfgemaakte klompen. Ik wil dat ze nou echte schoentjes krijgt, Toon. Het kind heeft zulke kwade voeten. Ze loopt iedere dag met pijn.

Toon: Dat kan niet, Marietje, dat weet je goed. Echte schoentjes, die kosten wel tachtig cent, waar moet ik dat vandaan halen?

Marietje: Je had toch wat geld opzij gelegd, zei je?

Toon: Dat had ik, ja, maar dat is op. Hoe kun je nou van een loon van zes gulden in de week iets overhouden? Alleen aan huur moet ik Van den Poll al tweeënhalve gulden betalen.

Marietje: (*dringt aan*) Dus moet je opslag vragen, Toon Schoenmakers. Je ligt meer dan zeventig uur in de week krom op die verrekte oven van hem. Dat is nog geen dubbeltje per uur, Toon. Die Van den Poll in het Hoge Huys kan best wel wat missen.

Toon: Dan ken jij Van den Poll nog niet.

Marietje: Je moet het hem vragen, Toon. Als je het niet vraagt, krijg je het nooit. Maar als je het over de duivel hebt dan

Vanaf Cour komen Tjeerd en Anna van den Poll op. De Van den Polls gaan zeer slijk gekleed. Hij draagt een hoge hoed en zij een hoedje met fruitmotief. Als Toon en Marietje het echtpaar zien, groeten ze onderdanig en verlaten snel het bankje en gaan op positie Jardin staan. Het echtpaar Van den Poll groet niet terug en neemt plaats op

de bank waarvan ze eerst het denkbeeldige vuil vegen.

Anna: (*bekakt*) Ik moet zeggen, Tjeerd, dat het reisje naar de Vecht me allerbest is bevallen. Wat een klasse daar, heel anders dan in dit maffe dorp.

Tjeerd: Nog een paar jaar geduld, mon amour, en dan verkoop ik die krakkemikkige steenoven en dan zijn we weg uit dit gat.

Anna: Ik kan bijna niet wachten. Hier is geen elegantie, Tjeerd. Alleen een stelletjes armoedzaaiers dat stinkt en zuipt en te lui is om te werken. En dat gajes zet nog kinderen op de wereld ook. Waar moet dat heen, mon chérie?

Tjeerd: Ach, je moet ze gewoon klein houden, Anna. Maar maak je daarover maar geen zorgen, duifje. Ik heb ze getemd en afgericht. Ach, het zijn gewoon goedkope krachten. Voor die prijs krijg je ze nergens. En gewillig zijn ze ook. Ze likken zelfs mijn schoenen af als ik dat zou vragen.

Anna: Als je het maar laat! Die schoenen komen uit Parijs. Die laat je niet door die armoedzaaiers bezoedelen.

Tjeerd: Het is maar een uitdrukking, mon petit chouchou, ik had ook kunnen zeggen dat ze de kruimels van mijn kont likken.

Anna: Foei, Tjeerd! Laat je derrière er s'il vous plait, buiten. Je praat al net zo tres ordinaire, als dat gajes zelf. (*opeens enthousiast*). Ik heb daar aan de Vecht trouwens een prachtig winkeltje gevonden. Alleen Haute Couture. De maître had een paar fluwelen schoenen staan die me als gegoten zaten. Ik kon ze niet weerstaan.

Tjeerd: En wat hebben ze gekost?

Anna: Oh, de prijs? Voor dat ontwerp en die kwaliteit was het gewoon een giller.

Tjeerd: Combien, Anna?

Anna: Ah, mon amour, voor slechts zestig gulden mocht ik ze om mijn voeten wikkelen.

Tjeerd monter: Zestig gulden? Nou, dat valt me dan nog reuzenmee.

Tijdens bovenstaande dialoog, stoot Marietje steeds haar man aan. Ze wil Toon aansporen om opslag te vragen. Uiteindelijk loopt Toon schoorvoetend naar Tjeerd van den Poll.

Toon: (*aarzelend*) Een goedenavond, meneer Van den Poll. Mevrouw.

Tjeerd en Anna van den Poll knikken minzaam.

Toon: (*hervat*) Ik werk bij u op de steenoven, meneer, en nou is mijn

vrouw in verwachting van de vijfde. En dat kost allemaal een hoop geld en mijn dochter moet nieuwe schoentjes want ze heeft slechte voetjes (*aarzelend*) .. en nou wilde ik u dus vragen, als ik u niet teveel ontrief, of ik niet een klein beetje opslag zou kunnen krijgen.

Tjeerd: Opslag? Luister eens mijn beste ... Hoe was de naam ook weer eens?

Toon: Toon, meneer. Toon Schoenmakers.

Tjeerd: Juist, ja, Toon Schoenmakers. En wat verdienen je nu dan?

Toon: Zes gulden in de week, meneer Van den Poll.

Tjeerd: Wat?! En dat betaal ik jou? Dat is een hoop geld, Schoenmakers. Zes gulden in de week. Toe maar, toe maar, toe maar. Nou, dan zou ik maar niks zeggen, Schoenmakers. Jij verdient meer dan de meeste anderen. Je mag blij zijn dat ik je zes gulden betaal.

Anna: Zo is het maar net. De brutaliteit. Je zou mijn man dankbaar moeten zijn.

Toon: (*nederig*) Dat ben ik ook, mevrouw. Heel dankbaar zelfs. Het is alleen dat mijn vrouw zo graag schoentjes voor onze dochter wil kopen omdat ze slechte voetjes heeft.

Tjeerd: (*gemelijk lachend*) Nou, dan zou ik zeggen: Schoenmakers, doe je naam eer aan en maak die schoenen maar mooi zelf.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto